

Stanisław Grochowiak

Éhség

(Glód)

Mégiscsak bennünk van az élet éhsége. Az mi minket szétválaszt,
Mely megparancsolja, hogy a gyászzenébe
Halott fületek, mint viaszgyertyatartókat bevonjuk,
Vakok szemére marék nedves orgonával lopóddzunk.

Síratjuk *másnak* halálát, igen mindig *másét*.
Mások élményét, a *nem rólunk* szóló legendát:
Nap melegétől dagadt marék agyaggal,
Illatos zsebkendőkbé rejtett kiáltással.

Mégiscsak bennünk van az élet éhsége. A kert, hol a táncot
Járjuk mint a gyerekek, fejünket ingatva,
Felettünk táncoló pillangók rajától vakultan,
Szárnycsapásaiktól
Elpusztultan.